

Iskolai Közösségi Szolgálatom

Hely: Néprajzi Múzeum
Projektvezető: Joó Emese
Tel.: 06 30 559 0895

Iskolai közösségi szolgálatomat 2014. márciusától 2014. decemberéig a Kossuth téri Néprajzi Múzeumban végeztem, 63 igazolt órával.

Eleinte kételkedve kezdtem kötelező óraszámom teljesítésébe, mivel amikor megtudtam, hogy nem lehet érettségizni nélküle kicsit kétségbe estem, hova tudnék menni, mit tudnék – hasznosat – csinálni. Az osztályban hallottam, hogy lehetne kutyamenhelyre, idősek házába menni ám nagyon limitált számban ugyanis későn értesültünk ezen kötelességünkről és az igazán jó, könnyen elvégezhető munkákat zömében elkapkodták előlünk. A 2014-es Fazekas Nap alkalmával tudomást szerezhettünk értékes, valóban a közösségi szolgálat szelleméhez kötődő munkalehetőségekről (UNICEF-, Baptista Szeretetszolgálat-önkéntes stb.).

Szerencsémre – nagypapám javaslatának köszönhetően –, várakozásaimat messze felülmúló lehetőséget kaptam. Ez a hely pedig a Néprajzi Múzeum lett. Gyorsan el is mentem a múzeumba érdeklődni a közösségi munkalehetőség felől. A várócsarnokba belépve, a biztonsági szolgálathoz küldtek további tájékoztatás reményében. Közölték, hogy náluk az önkéntes munka bevett gyakorlat, nyárról-nyárra sokan jönnek hozzájuk. Mondták, értesítsem az iskolai felelőst, hogy vegyen fel kapcsolatot a múzeumi projektvezetővel, hogy szerződést írjanak alá. Az osztályból rajtam kívül 2 embert sikerült elhívni, így 3-an vágtunk neki. Közülük az egyik csak egyetlen egy alkalomra ment el, viszont a másikkal végigcsináltuk. Március 21-én meg is tartották az első tájékoztató a Kossuth téri épületben, mint kiderült közel 200-an jelentkeztek. Joó Emese egyértelművé tette, hogy értékes munkaerőre van szüksége. A későbbiekben (kb. a 3. alkalom után) kezdtek elszivárogni a diákok és maradtunk nagyjából 30-an. Mint kiderült tényleg értékes munkát fogunk végezni, ez nem mondható el mindegyik intézményről ahová osztálytársaim jelentkeztek. Több nagyszabású projektbe is részt vettünk, minden alkalomért 3-3 órát kaptunk, ez a mellékelt menlevelel is látható (minden dátum 3-3 órát jelent). Több hetes előkészítők után (hogy legyen fogalmunk a múzeumi munkáról) belevágtunk a dolgok sűrűjébe. Besegítettünk a június 21-i Múzeumok Éjszakájának előkészületeiben illetve a Múzeumok Majálisán továbbá a Néprajzi Múzeum nagyszabású, időszaki, kizárólag magán úton történő felajánlásokkal létesült, Kő Kövön című zsidó kiállítás diáktermének szervezésébe, ahol az iskolai közösségi szolgálatot itt végző diákok, önálló kiállító terem kaptak, melynek neve: Tantárgy és Barkochba. A kiállítás megnyitójára is meghívtak bennünket, mely Október 29-én, egy szerdai napon volt, majd a megnyitóra eljött közönséggel együtt végignéztük a teljes, immáron kész kiállítást. A nagy tömegben nem volt túl nagy élmény, nem a kiállítás tartalma miatt. Emesétől, mindenki, akinek munkája hozzájárult a tárlathoz kapott egy ingyenes, támogatói családi jegyet a kiállításra, mely egyébként a Világháború ideje alatti sokszínű, magyar vidéki zsidóság mindennapjait mutatta be 100 meg 100 éves műtárgyakkal.

A lehetőség, hogy itt dolgozhattam, utólag visszatekintve nagy érték számomra. Nemcsak a világ legnagyobb népi, nemzeti kerámiagyűjteményét és a Néprajzi Múzeum épületének rejtett zugait, illetve dolgozóit ismerhettem meg, hanem egy valódi, értékeket felvonultató nemzeti örökségünket bemutató kiállítás szervezését, megvalósítását és az utolsó pillanatig történő csiszogatását is átélhettem. Nagy élmény volt számomra ezért is a kötelező 50 órán felül további 13-at is elvégeztem, pusztán kedvtelésből. Mindeztől az utolsó ott töltött 3 óráig, az évadzárás volt 2014 december 17-én. Őszintén bevallom, hogy a Néprajzi Múzeumban a közösségi szolgálat előtt talán egyszer (?) voltam, még kiskoromban. Kellott ez a lehetőség ahhoz, hogy ráeszméljek arra, hogy annak ellenére, hogy a Nagyokhoz (pl. Szépművészeti Múzeum) viszonyítva kis múzeum, nagyon nagy értékeket képvisel (felejthetetlen élmény volt, hogy megtekinthettem kerámiagyűjteményüket, mely – ha jól emlékszem – 28 000 darabot foglal magába). Megmutatta a 100-, 200 évvel ezelőtti magyar parasztság valódi, sztereotípiák nélküli, a nemesekével azonos értékű életét, mindennapjait, szokásait, öltözködését.

A Néprajziban töltött időm során nem tudok visszaemlékezni egyetlen rossz pillanatra sem. Csak ajánlani tudom. DE amit másfelől hallottam a Állam által gyorsan bevezetett közösségi szolgálat, még nem teljesítette igazi célját. Hirtelen diákok tízezreinek kellett biztosítani a munkát, köztük olyan intézményekben is, ahol a diákok segítsége nélkül is megvoltak azelőtt. Nemzetközi viszonylatban elfogadott a diákok ingyenes dolgoztatása a kötelező óraszámok teljesítése miatt. Amivel szerintem nincsen baj, minden gyermeknek függetlenül a társadalmi helyzetétől tudnia kell milyen a kétkezi vagy más értékes közösségi munka; milyen másokon segíteni. Az iskolai közösségi szolgálat akkor éri el célját, ha megismerteti a fővárosban, vagy jobb körülmények közt élő fiatal diákokat azzal, hogy mennyien éheznek és élnek nyomorban az országukban. Nemcsak hazánkban, hanem a világon is. Tudniuk kell, hogy minden egyes percben 9 gyermek hal meg megelőzhető okok miatt (13 000/nap) és, hogy az ENSZ világchartája nem érte el célját, az írástudatlanság felszámolását a Földön 2015-re. A kötelezett önkéntességnek ez kéne, hogy a célja legyen. Például a társadalomban a romákkal szemben élő előítéletek és utálat felszámolására kiválóan alkalmas lenne.

Kelt.: 2015. június 21.

Chladny Gergő

Személyigazolvány szám: –

Oktatási azonosító: –

